

Beeld: Ruben Hamelink

EEN INSPIRERENDE FOTO

Het verrast me al om een brief te krijgen, want wie krijgt er nog papieren post?, maar ik ben nog meer verrast door de inhoud ervan. Een foto. Een foto waarop ik sta te zingen in onze geïmproviseerde studio. Wat een herinneringen maakt die foto los zeg!

Midden in de huiskamer, tussen de eettafel en de avondse hoekbank, hadden we een studio gemaakt. Tot midden in de nacht waren we aan het aanmodderen. Teksten schrijven, componeren, opnemen, inspelen... Ja, steeds weer opnieuw inspelen, want de meeste van ons hadden nu eenmaal veel ambitie en weinig talent. Maar het was altijd gezellig, dat wel. Als ik naar de foto kijk herinner ik me ook de geur weer. Die vieze sigarettenrook van mijn vrienden. Daar had ik echt zo'n hekel aan. De volgende dag roken al mijn kleren naar asbak. Maar, zo gaven mijn vrienden aan, roken hielp het creatieve proces. Dus ik moest niet zo zeuren. We gingen door tot diep in de nacht. Ik had de minste energie van iedereen, maar ik moest altijd opblijven omdat ik de zanger was. Tegen de tijd dat het licht werd lag onze hele studentenflat vol met lege bakers, dozen met resten pizza, laptops met lege accu en uitgetelde mensen.

Tegenwoordig spreek ik niemand van de oude groep meer. We zijn allemaal een andere kant op gegaan. Van een aantal weet ik dat ze brave huisvaders en –moeders zijn geworden, met keurige banen. Eigenlijk ben ik de enige die met muziek verder is gegaan. Mijn tweede cd is net uitgekomen, dus kun je best zeggen dat ik het gemaakt heb. Maar een keurige baan vind

ik soms ook wel goed klinken. Wat als ik als singer-songwriter niet meer wordt gevraagd? Wat als ik niet meer op woorden kan komen? Dan sta ik straks met een slechte foto in een roddelblad. Dat houdt mij wel eens wakker 's nachts. Op andere momenten geniet ik er alleen maar van. Dan haal ik echt plezier uit de aandacht die ik van iedereen krijg. En dan slaat de twijfel weer toe. Is iedereen alleen maar zo aardig tegen me omdat ik een BN'er ben? Is iedereen ook nog aardig tegen me als ik een optreden verknaal?

De foto stop ik voorzichtig weg in een boek, zodat hij niet verkreukelt of verkleurt. De rest van de dag blijf ik eraan denken. Wat een mooie tijd was dat. Geen verplichtingen, geen verwachtingen, veel dromen en een hoop lol. Ik neem me voor om vaker zo in het leven te staan. En om dankbaar te zijn voor wat ik heb bereikt. Even slaat de paniek weer toe. Wat als ik niet op woorden kom? Dan begin ik te schrijven. Over een foto, over vriendschap, over lol in het leven. Ik krijg er vertrouwen in. Dit liedje komt er wel.